

Dva spřátelení profesori z univerzity v Göttingenu, kteří se ubytovali v Heiligenblutu, dospěli po několikahodinovém výstupu na Großglockner k dalekohledu, umístěnému přímo nad ledovcem. Navzdory svým skeptickým povahám se v té chvíli přirozeně nedokázali ubránit jedinečné kráse velehor, ačkoli o sobě předtím tvrdili opak, a dávali si navzájem přednost, aby tak předešli výtce toho druhého, že se hrnou o překot k dalekohledu. Konečně se však domluvili a starší, vzdělanější a přirozeně i vstřícnější z nich se podíval dalekohledem jako první a byl tímto pohledem zcela uchvácen. Když však přistoupil k dalekohledu jeho kolega, vydal ze sebe, sotva se jen do dalekohledu podíval, pronikavý výkřik a padl smrtelně zasažen k zemi. Pozůstalý přítel profesora, který přišel takto z divným způsobem o život, dodnes přemýšlí o tom, *co skutečně* jeho kolega v dalekohledu viděl, neboť *totéž co on* jistě ne.

Vážně

Komik, který žil celá desetiletí jen z toho, že byl komický, a jenž plnil do posledního místečka všechny sály, v nichž vystupoval, se nečekaně stal vytouženou senzací pro skupinu bavorských výletníků, která ho objevila na skalní výspě nad takzvaným Salcburským brodem. Komik před výletníky tvrdil, že se vrhne ze skály tak jak je, v kožených kalhotách a s tyrolákem na hlavě, načež skupina výletníků propukla jako obvykle v huronský smích. Komik prý prohlásil, že to myslí vážně, a skutečně se vzápětí vrhl do hlubiny.

Smysl pro realitu

Vyučený truhlář a výrobce nábytku z Maria Saalu (oblíbeného poutního místa v Korutanech), který se díky známosti s původně velmi nadaným skladatelem, jehož jsme my sami dlouhá léta považovali za génia, jaký nemá sobě rovného, seznámil s literaturou a napsal také několik básní a drobných komedií, které se však podle tvrzení těch, jimž se tyto básně a drobné komedie dostaly do ruky, ve skutečnosti nedaly ani *číst*, ani *hrát*, a to z toho prostého důvodu, že jim nikdo nerozuměl, skočil v den svých dvaadvacátých narozenin ze zoufalství nad tímto zneuznáním do Längsee a utopil se. Noviny, které po objevení mrtvoly uveřejnily o zneuznaném krátkou zprávu, zdůraznily především, že neměl *mysl pro realitu*.

Dva lístky

V univerzitní knihovně v Salcburku se na obrovském lustru ve velké čítárně oběsil knihovnik, když už po dvaadvaceti letech služby dál nemohl, jak píše na lístku, který po sobě zanechal, zařazovat a půjčovat knihy napsané jen proto, aby působily mezi lidmi neštěstí, což vztáhl na všechny dosud napsané knihy. To mi připomnělo bratra mého dědečka, který byl revírníkem v Altentannu u Henndorfu a zastřelil se na vrcholku Zifankenu, protože už dál neunesl pohled na lidské utrpení. Také on své poznání zanechal na lístku papíru.

Otec rodiny, jehož si všichni oblíbili a celá desetiletí chválili za jeho *výjimečný smysl pro rodinu* a který jednoho sobotního, ovšem nezvykle dusného odpoledne čtyři ze svých šesti dětí zabil, před soudem vypověděl, že jich měl najednou *dost*.

Pocit

Jiný dramatik, jehož pohnal jeden uražený divák před soud, protože se jím cítil zneuctěn na jevišti Bochumského divadla, o němž autor ani před soudem nemluvil jinak než jako o bochumském blázinci, v němž si ředitel blázince vydávající se za ředitele divadla ve skutečnosti nedrží herce, nýbrž blázny a celý rok je předvádí bezradnému publiku, vypověděl, že má jen z toho důvodu stále takový úspěch, protože je na rozdíl od svých neúspěšných kolegů zcela upřímný a vydává své komedie za tragédie a své tragédie za komedie. Když jednou vydával svou tragédii skutečně za tragédii, dočkal se jen obrovského neúspěchu. Od té doby se drží pravidla vydávat tragédii za komedii a komedii za tragédii a úspěch ho nikdy nemine. Protože se stal mezitím tak slavným, že si může dovolit téměř všechno, soud, před nějž ho pohnal uražený divák kvůli tomu, že jej autor označil stejně jako miliony ostatních diváků na celém světě za hlupáka, ho zprostil obžaloby. Jak divadelní autor po skončení procesu tvrdil, předseda soudu tak učinil, protože divadlo a všechno, co s ním souvisí, z hloubi duše nenávidí, což on jako autor velmi dobře chápe, neboť se s ním v tomto pocitu zcela shoduje.

Uminěný autor

Autor, který napsal jedinou divadelní hru, jež směla být podle jeho mínění předvedena pouze jednou jedinkrát v nejlepším divadle světa a uvedena podle jeho mínění pouze nejlepším inscenátorem na světě a hrána rovněž podle jeho mínění pouze nejlepšími světovými herci, se při premiéře ještě před zvednutím opony postavil na galerii na místo pro tento zámer nejvhodnější, kde jej ovšem nikdo z diváků nemohl zahlédnout, zacítil do hlediště zbraň k tomuto účelu zvlášť vyhotovenou švýcarskou firmou Vetterli, a když se zvedla opona, vpálil kulku do hlavy každému divákovi, který se podle jeho mínění zasmál na nepravém místě. Na konci představení seděli v hledišti už jen jím zastřelení, a tedy mrtví diváci. Herci a ředitel divadla se ovšem během celého představení nedali umíněným autorem a tím, co způsobil, ani na okamžik vyrušit.

Komedie

Když začaly čtyřem hercům jednoho divadla připadat texty autorů komedií čím dál nesnesitelnější a nudnější, řekli si, že si napíší komedii sami, a také si hned všichni čtyři sedli a psali přirozeně jen o sobě, přestože měli původně v úmyslu napsat *každý sám pro sebe jednu roli* v komedii, již nemohli po důkladném a týdny trvajícím nastudování nazvat jinak než *Autor* a kterou uvedli ve svém divadle pouhých dvanáct týdnů poté, co je původní myšlenka napadla. Ale ani s tímto *Autorem* neměli podle nám dostupných zpráv žádný úspěch.